

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
 Η ΑΙΩΝΙΑ
 ΛΙΑΚΑΔΑ ΕΝΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

«Η ανάγνωση των βιβλίων μπορεί να σώσει τη ζωή σου επειδή η ζωή δεν ζει και η αφήγηση δεν αφηγείται», υποστήριζε ανέκαθεν η συγγραφέας. Με το νέο βιβλίο της «Σικελικό ειδύλλιο» μας μεταφέρει στη Σικελία της δεκαετίας του '50 και περιγράφει το χρονικό της συνάντησης δύο ανθρώπων.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΣΟΥΡΗ

Τις περισσότερες ημέρες αισθάνεται εκστατικά ευτυχημένη. Τα γραπτά της έχουν την ικανότητα να μας ταξιδεύουν σε άλλους χωροχρόνους. Άλλοτε μας μεταφέρουν στο κατώφλι του 20ού αιώνα και μας περιγράφουν πώς οι γυναίκες πήραν την απόφαση να αλλάξουν τους όρους του παιχνιδιού -στο βιβλίο της «Αλμπαντρος»- και άλλοτε μας διηγείται μια υπέροχη παιδική ηλικία, μια νεότητα που παρατράβηξε και μια εξέγερση που δεν τελείωσε - στο βιβλίο της «Ο χρόνος πάλι». Η ίδια ζει μια συναρπαστική ζωή, μοιρασμένη ανάμεσα στα ταξίδια και το γράψιμο μιας ανθρωπογεωγραφίας που, ενώ ξεδιπλώνεται μπροστά μας σε πραγματικό χρόνο, ταυτόχρονα ονειρεύεται κι άλλους τόπους. Η Σώτη Τριανταφύλλου πιστεύει στην εμπειρική αναζήτηση και την επανάσταση χωρίς περιορισμούς. Τη ρωτάω τι συμβαίνει με την ασυνόμευση της σκέψης και της ατομικότητας σήμερα. «Πάντοτε υπήρχε αστυ-

νόμηση της σκέψης και της ατομικότητας, η ιδεολογία ήταν που διέφερε. Τα τελευταία 30-40 χρόνια σε όλον τον κόσμο ηγεμονεύει μια ιδεολογία καλοσύνης, η οποία δεν δείχνει λιγότερη μοχθηρία, στενοκεφαλιά και βιαιότητα από την ιδεολογία της, ας την πούμε, ατομικιστικής Δεξιάς. Στην Ελλάδα, μετά το τέλος του Εμφυλίου, η Αριστερά δημιούργησε μια σειρά από καινούρια ταμπού, από απαγορεύσεις και προτροπές για το τι μπορεί να ειπωθεί και τι όχι. Έχασε τον πόλεμο, αλλά κέρδισε την ειρήνη. Σήμερα η ασυνόμευση της σκέψης έχει παγκοσμιοποιηθεί, όπως έχουν παγκοσμιοποιηθεί όλα. Αλλά ποτέ δεν υπήρχε πλήρης ελευθερία σκέψης και λόγου. Η ελευθερία της σκέψης είναι αναφαίρετο δικαίωμα ή θα έπρεπε να είναι. Η ελευθερία του λόγου πρέπει να υπόκειται σε νόμους: χρειάζεται κάποιο πλαίσιο. Δεν επιτρέπεται να ενθαρρύνουμε τη βία, να συκοφαντούμε, να λέμε ψέματα και τα λοιπά». ➤➤

BEAUTIFUL PEOPLE

Gala 55

ΛΕΧΕΙ δηλώσει ότι τη χαρακτηρίζει ένα είδος υπερμηντοίας. Ανήκει σε αυτούς που βλέπουν ό,τι οι άλλοι απλώς κοιτάνε. Είναι ένα έμφυτο χάρισμα αυτό ή ένα αγαθό που κατακτάται με πολύ κόπο; «Είναι προϋπόθεση του να είναι κανείς συγγραφέας. Όλοι οι άνθρωποι μαθαίνουν ανάγνωση και γραφή, αλλά δεν αρκούν αυτά για να είσαι συγγραφέας. Χρειάζονται μερικές ιδιότητες που ίσως δεν συναντάμε σε άλλες δημιουργικές δραστηριότητες. Η παρατήρηση, η ανάδειξη γεγονότων που στα μάτια άλλων ανθρώπων δεν έχουν σπουδαιότητα, μια διάθεση ανατροπής της τάξης των πραγμάτων. Νομίζω ότι, όπως όλα τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά, αποτελούν μέρος μιας συγκεκριμένης προσωπικότητας, αλλά χρειάζονται εργασία και επεξεργασία. Όπως χρειάζονται εργασία τα μειονεκτήματα και οι ελλείψεις μας, έτσι χρειάζονται εργασία όλα όσα μπορεί να θεωρηθούν πλεονεκτήματα. Εξάλλου, όλα τα πλεονεκτήματα μπορεί να γίνουν μειονεκτήματα».

Η Σώτη Τριανταφύλλου για χρόνια ζει σε διαφορετικές πόλεις, σαν νομάς. Ίσως γι' αυτό στα βιβλία της φυσά ο άνεμος μιας ελευθερίας και μιας οικουμενικότητας. Πολυγραφοτάτη, συνδυάζει τη συγγραφή με την αρθρογραφία. «Είναι δύο διαφορετικά επαγγέλματα, αλλά ο άνθρωπος που τα ασκεί είναι φυσικά ο ίδιος. Άρα, είναι αναπόφευκτο να αναδύονται ο χαρακτήρας του, οι ανησυχίες και το βλέμμα του για τον κόσμο. Δεν είναι ζήτημα απόδοσης λόγου, η διαφορά είναι βαθύτερη. Στην αρθρογραφία μιλάμε για έναν κόσμο που υπάρχει έξω από μας. Στη μυθοπλασία το λέει η λέξη, οι συγγραφείς φτιάχνουν έναν κόσμο από την αρχή».

Η Σώτη δημιουργεί φανταστικούς μυθιστορηματικούς κόσμους παρά τις σπουδές της στις δομημένες θετικές επιστήμες. «Μερικοί άνθρωποι πιστεύουν ακόμα σε μύθους σχετικά με τη συγγραφή και τους συγγραφείς. Ότι ξενοχτάνε πίνοντας και γράφοντας, ότι τους έρχεται στο μυαλό, σε ένα είδος πυρετού έμπνευσης. Ίσως μερικοί που θεωρούν τον εαυτό τους καλλιτέχνη να δημιουργούν, ό,τι δημιουργούν, μέσα σε μια νεφέλη καλλιτεχνικού παραληρήματος. Εγώ, πάντως, όχι. Σε όλη μου τη ζωή ξυπνάω νωρίς και πηγαίνω στη δουλειά. Εργάζομαι από 18 ετών και δεν είμαι ο άνθρωπος που θα συνταξιοδοτηθεί. Έχω ωρARIO εργασίας, πρόγραμμα και σχέδιο. Τα βιβλία δεν είναι

αποτέλεσμα μιας παρόρμησης, αλλά μιας προσεκτικά σχεδιασμένης δημιουργίας. Επίσης, δεν είμαι φιλόλογος, αν και έχω αποφοιτήσει, μεταξύ άλλων, από τη Γαλλική Φιλολογία. Αν δεν είχα γίνει συγγραφέας, θα είχα ασχοληθεί με τη Φυσική και τη Χημεία».

Το μυθιστορηματικό υλικό της συνιστάται από αυτοβιογραφικά στοιχεία και προσωπικές εμπειρίες με φόντο τον κοινωνικό ιστό. Μπορεί ένας συγγραφέας να ζει δέκα ζωές αντί για μία μέσα από πολύπλοκες διηγήσεις ή πλοκές που αφορούν ζωές άλλων; «Δεν είμαι σίγουρη ότι χρησιμοποιώ πολλά αυτοβιογραφικά στοιχεία. Αυτοβιογραφικά είναι δύο βιβλία μου: το "Ο χρόνος πάλλ" και το "Αστραφτερά πεδία", που δεν είναι μυθιστορήματα. Στο "Αύριο, μια άλλη χώρα" υπάρχουν επίσης κάποια αυτοβιογραφικά στοιχεία, αλλά όχι όσα πιθανώς νομίζει ο αναγνώστης. Η μυθοπλασία είναι μια αρκετά περίπλοκη υπόθεση. Δεν πρέπει ποτέ να υπερτιμάμε την ένταση και το ενδιαφέρον που μπορούν να έχουν οι προσωπικές μας εμπειρίες. Οποιοσ γράφει τις προσωπικές του εμπειρίες, κάνει συνήθως πολύ φτωχή λογοτεχνία. Η πραγματικότητα δεν αρκεί για να γίνει λογοτεχνία».

Καινούριες πόλεις υψώνονται, πόλεμοι και επαναστάσεις αρχίζουν και τελειώνουν, η Γη

συνεχίζει αδιάφορη την πορεία της, κάποιοι κατεβαίνουν στα χαρακώματα, άλλοι πέφτουν θύματα ανελέπων ιδεολογιών και ανελέπων ενστικτών, ένας επιζών ονειρεύεται τον νέο κόσμο. Αυτά συμβαίνουν στο «Εργοστάσιο των μολυβιών», όπου η συγγραφέας αφηγείται την ιστορία ενός αιώνα επιβεβαιώνοντας ότι ο κόσμος είναι ένα παλιό λάθος χωρίς σύνορα και η ιστορία μοιάζει με σκυταλοδρομία ονείρων, με ιδέες και συμβάντα που αποτέλεσμα έχουν το σήμερα. Συγκρούσεις στα συναισθήματα και μια ανθρωπότητα σε σύγκρουση στα γραπτά της. Τι συμβαίνει όμως στις διαπροσωπικές σχέσεις; «Κάνω, ό,τι μπορώ. Έχω πολλούς και καλούς φίλους, δεν έχω παράπονο από τις προσωπικές σχέσεις. Βρίσκομαι σταθερά σε ένα δίκτυο αγάπης και προστασίας. Κατά καιρούς έκανα λανθασμένες επιλογές φίλων και γενικότερα κοντινών ανθρώπων, όπως όλοι μας υποθέτω, και μερικές σωστές επιλογές, όπως αποδεικνύεται εκ του αποτελέσματος. Οποιοι άνθρωποι δεν είναι έντιμοι και ειλικρινείς απλώς απομακρύνονται, κι αυτό δεν συνεπάγεται κάποιο δράμα», απαντά.

Η Σώτη Τριανταφύλλου ζει με απόλυτη αταραξία στο διαμέρισμά της στο Παρίσι, παρά με τις λέξεις. Δεν επηρεάζεται από πικρόχολα σχόλια. Πώς νιώθει μέσα στη μοναχική διαδικασία της συγγραφής; «Μοναχιά

BEAUTIFUL PEOPLE

«Οποιος **ΓΡΑΦΕΙ** τις προσωπικές του **ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ** κάνει συνήθως πολύ φτωχή **ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ**»

κομίσαμε, ένας ολόκληρος κόσμος βούλιαξε στο κενό», αναφέρει.

Πόσο αρμονική θεωρεί άραγε την ελληνική οικογένεια με το μεσογειακό της ήθος σε σχέση με την αμερικανική; «Είναι δύσκολο να κάνουμε τέτοιες γενικεύσεις. Η ελληνική οικογένεια έχει κάποια ομοιογένεια. Είμαστε μικρή χώρα, με συγκεκριμένες καταβολές και ήθη. Οι ΗΠΑ είναι μεγάλη χώρα, πλουραλιστική και πολυπολιτισμική. Δεν υπάρχει «μία» αμερικανική οικογένεια. Πάντως, ακόμα και στην Ελλάδα, πολλά έχουν αλλάξει για την ελληνική οικογένεια: ευτυχώς για όλους μας, ο χρόνος είναι ένας οδοστρωτήρας», σχολιάζει.

Η Σώτη Τριανταφύλλου έχει εκδώσει στην «Athens Voice» έξι τόμους άρθρων που δημοσιεύτηκαν περίπου τα τελευταία δέκα χρόνια. Το «Πόλιτιξ» είναι ο πιο πρόσφατος. Σε αυτά τα άρθρα σχολιάζει και εμβαθύνει σε διάφορα φαινόμενα και κοινωνικές τάσεις. Μία από αυτές είναι η πολυπολιτισμικότητα και το πώς κατατέμνει τις δυτικές κοινωνίες. Στο βιβλίο της «Πλουραλισμός, πολυπολιτισμικότητα, ενσωμάτωση, αφομοίωση» αναλύει με λεπτομέρειες αυτό το ζήτημα. «Είναι μεγάλη συζήτηση το πώς εξελίσσεται και ποιος είναι ο ρόλος της στην παρακμή της Δύσης», προσθέτει.

Στο νέο βιβλίο της που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Πατάκη κάνει αναφορές στις παθογένειες του ευρωπαϊκού Νότου και τους κινδύνους της πολιτικής ορθότητας. Ο τίτλος του αναφέρεται στη Σικελία. «Η Σικελία στο «Σικελικό ειδύλλιο» είναι ιστορικά ακριβής όσο μπορεί να είναι ακριβής η μυθοπλασία. Η Σικελία είναι εδώ, ότι είναι η Νέα Υόρκη σε άλλα βιβλία μου: ένα κέλυφος, ένας τρόπος ζωής και θανάτου», διευκρινίζει.

Για την πολυταξιδεμένη συγγραφέα, οι διακοπές ή η σύνταξη δεν λειτουργούν όπως για κάποιον συννηθισμένο υπάλληλο, ωστόσο η Σώτη κάνει σχέδια για τώρα: «Το αρχικό σχέδιο για το καλοκαίρι ήταν να πάω στην Αμερική, στα ξαδέρφια μου, αλλά δεν έχουν ανοίξει τα αμερικανικά σύνορα και έτσι μένω εδώ, στο Παρίσι. Θα πάω όμως με το τρένο στο Τορίνο, μόνο 6 ώρες με το τρένο-σφαίρα, και θα κάνω μερικές ευρωπαϊκές εκδρομές με το αυτοκίνητο. Η Ευρώπη είναι το χωριό μας κι αν δεν πάρεις το αεροπλάνο, δεν υπάρχουν σύνορα. Το αεροπλάνο είναι το πιο αντιπαθητικό και ξεπερασμένο μέσο. Εκτός του ότι από το 2001 οι έλεγχοι έχουν γίνει πολύ κουραστικοί και χρονοβόροι, αναδεικνύει και υπερτονίζει τα σύνορα μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών. Το όνειρό μου είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Ας ζήσω λίγο να το δω να υλοποιείται» ♦

INFO
Το καινούριο μυθιστόρημα της Σώτης Τριανταφύλλου «Σικελικό ειδύλλιο» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη

για το γράψιμο, σίγουρα. Δεν γράφουμε όλοι μαζί. Μοναξιά με την αρνητική έννοια δεν υπάρχει. Είμαι σίγουρα ένας μοναχικός άνθρωπος, αλλά είναι μια επιλογή που με κάνει ευτυχισμένη. Και όπως είπα, έχω πλήθος από φίλους με τους οποίους ζούμε μαζί την πραγματικότητα και τη σχολιάζουμε. Για να υπάρξει μυθοπλασία χρειάζεται σύγκρουση στη μυθοπλασία, όχι στη ζωή», διευκρινίζει.

Επέλεξε να ασχοληθεί με την Ιστορία των ΗΠΑ και όχι με την ελληνική. «Δεν είχα ποτέ ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Ελληνική Ιστορία και η ζωή μου ξεπήδησε πολύ νωρίς έξω από τα ελληνικά σύνορα. Η οικογένεια όπου μεγάλωσα δεν είχε παράδοση ελληνοχριστιανικού πολιτισμού. Ο πατέρας μου, ως αριστερός, ήταν ρωσόφιλος κι εγώ, μέσω του ροκ εντ ρολ και της λογοτεχνίας, είχα στραμμένο το βλέμμα προς τον αγγλοαμερικανικό πολιτισμό. Υστερα, έκανα σχετικές σπουδές, πήρα έναν δρόμο γνώσης και έρευνας».

Πέρασε τα παιδικά της χρόνια στη Φωκίω-νος, αντιμετωπίζοντας τις κινηματογραφικές αισθούσες της Πατρίσων σαν δεύτερο σχολείο. «Πέρασα μια υπέροχη παιδική ηλικία σε μια υπέροχη αθηναϊκή γειτονιά, όπου παιζόνταν τουλάχιστον τέσσερις καταπληκτικές κινηματογραφικές ταινίες την εβδομάδα. Όταν μετα-